ISSN 0132-4462.
№ 11 2005
ЛИСТОПАД

перець

Анатолій ВАСИЛЕНКО

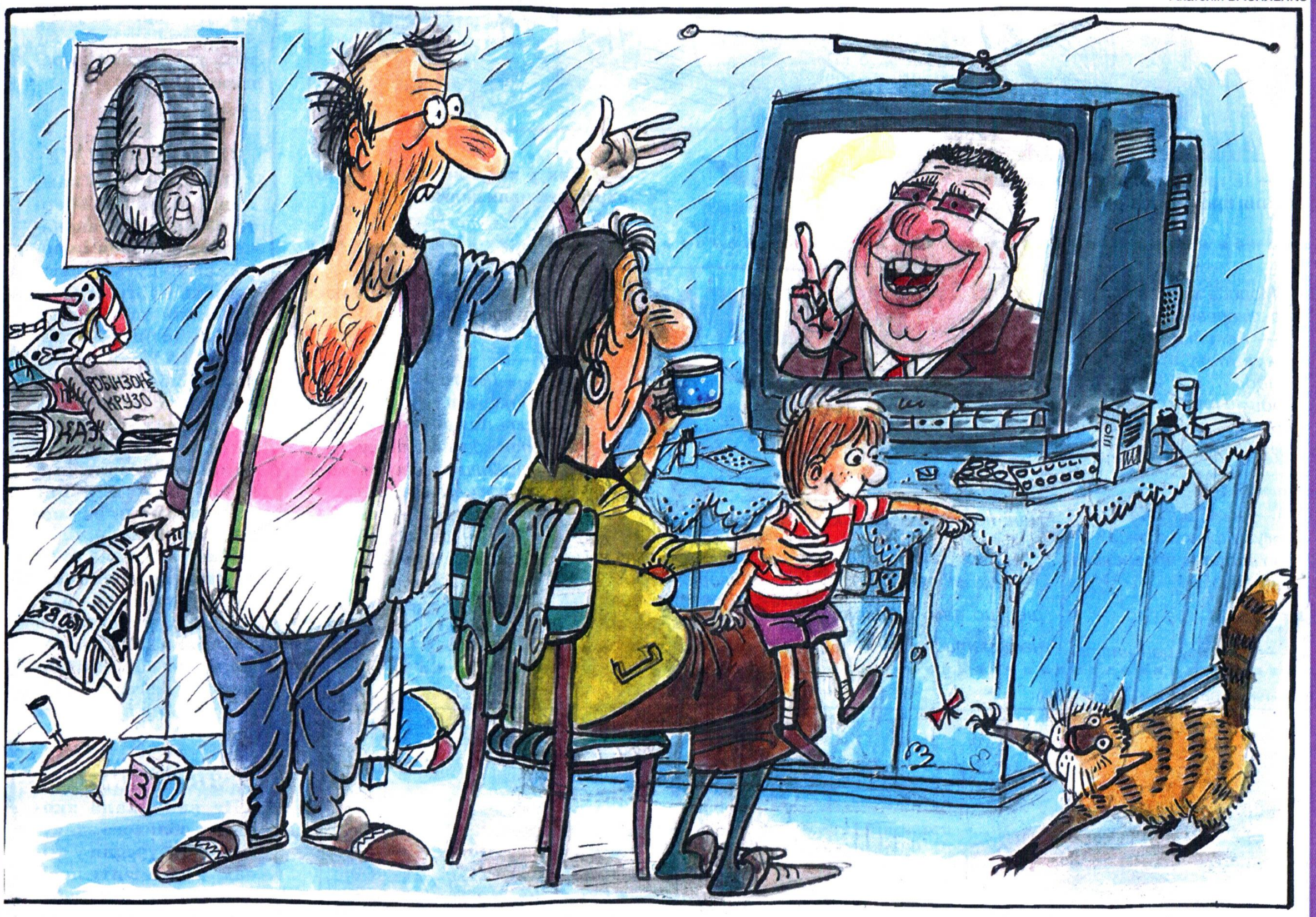

— Андрію, ти чув, що він тепер одержуватиме вісімнадцять тисяч пенсії?!!
— Я ще й свою додав би, аби тільки не бачити його в майбутньому парламенті!

Володимир АДАМОВИЧ

Євген ХУДАЄВ

Володимир АДАМОВИЧ

Георгій МАЙОРЕНКО

— Їй треба негайно зробити щеплення проти пташиного грипу!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Так у виборчі списки якої партії вас мали включити?!

* * *

Молода медсестра каже лікареві:

— Аркадію Івановичу, лікувальні процедури Сидорчуку я буду проводити тільки тоді, коли ви накладете йому гіпс і на другу руку.

* * *

— Ігоре, в тебе є якась фізична вада? — запитали у призовника на медкомісії.

* * *

— Лікарю, цей настій мені не допомагає: п'ю, п'ю — і ніякого толку.

— Можливо. Тим більше, що вам прописано натиратися.

* * *

Хворий на білу гарячку прийшов до лікаря:

— Лікарю, чогось по мені якісь крокодильчики повзають,— і струшує з себе.

Лікар:

— Ну що ж ви їх на мене кидаєте?!

* * *

— Лікарю,— скаржиться пацієнт,— у мене болить спина, коле в грудях, страждаю від ішіасу, часто болить голова і інколи віднімається рука...

— Боже мій! — вигукує лікар. — Щоб усе це витримати, треба мати залізне здоров'я!

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.
м. Бершадь на Вінниччині.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Побудуємо на цьому місці бар — тут особливе енергетичне поле: алкашів притягає.

ІАП

інформаційне агентство „Перця"

ДОНЕЦЬКЕ ДИВО

Загальний борг із заробітної плати в Донецькій області досяг 244 мільйонів гривень. У Шахтарську, Донецьку, Маріуполі він продовжує зростати. І як не парадоксально, найбільша сума боргів не у підприємств-банкрутів, а у тих, які активно працюють.

А ХТО ЗВІТУВАТИМЕ

Передвиборна кампанія набирає обертів. Уже навіть визначено, як засоби інформації будуть висвітлювати програму тієї чи іншої політичної сили. До штаб-квартири ІАП завітала група виборців із пропозицією: «Оскільки в списках партій і блоків майже усі «знайомі» обличчя, котрі засипали нас обіцянками перед попередніми виборами, то, може, краще було б, якби вони спочатку прозвітували у ЗМІ, що з обіцяного виконали? Бо, виходить, що обіцяти можна що завгодно, а після виборів про все те забути».

ЗВИКАЄМО

Не викликало якогось особливого здивування і обурення у стінах парламенту повідомлення голови депутатської слідчої комісії С. Сінченка про те, що упродовж 1992—1997 років в Україні розкрадено та розпродано за безцінь військового майна і зброї більш як на 32 мільярди доларів. Отримані комісією матеріали, які вказують на ознаки злочину, передано до Генеральної прокуратури. Чи назве вона імена «героїв»?

КОМА

Після страшної аварії чоловік лежить в реанімації: підключено апарати, крапельниця...

Прийшов його провідати кум, дістає сало, ріже на тумбочці хліб, цибульку, огірочки, помідорчики, ставить сулію самогону, гранчаки...

Тут забігає медсестра:

— Та ви що?! Йому ж не можна! Людина в комі!

Чоловік, який лежав майже непритомний, підводиться з ліжка, потирає долоні і бадьоро каже:

— Кома — це не крапка...

ПОПУТНИЙ ВІТЕР

Новий українець телефонує метеобюро:

— Я тут типа вирішив на яхті покататися! Даю лимон, забезпечте попутний вітер!

— А як ми його забезпечимо?

— Та хоч самі дуйте!..

Сергій ДОРОШЕНКО.

с. Вадбольське
Великотурлуцького району
на Харківщині.

РІШУЧИЙ КРОК

В приміщення Товариства анонімних алкоголіків рачки залазить якийсь чоловік. Співробітниця товариства запитує його:

— Ви хочете записатися у товариство?

— Ні... Ік!.. виписатися.

Володимир ЮЩИК.

м. Камінь-Каширський
на Волині.

КУПІЛЬ І ПАЛИЦЯ

— То правда, що ви після купелі в мінеральних ваннах розлучилися зі своєю палицею?

— Чиста правда. То був простотаки мистецький виріб. Після другого благодатного купання її вкрали...

Микола РІШКО.

м. Ужгород.

ОБЕРЕЖНО!

Ведучий попереджає співаків:

— Увага! Будьте обережні! Під час концерту третій мікрофон буде працювати!..

Кирило КОСТИЧ.

м. Каховка.

БУЛОЧКИ

Вийшла бабуся вранці на город, а в неї наркомани увесь мак вирізали.

— Щоб вам ті булочки з маком в горлі стали! — побажала злодіям старенька.

Олександр БИСТРИК.

с. Алтинівка
Кролевецького району
на Сумщині.

Олексій КОХАН

ОПИСКИ САМОПИСКИ

— Розбудова держави йде успішно!
— Ура-а-а!!!

БОЛІТБЮРО ПАРТІЇ.

ВІТЧИЗНЯНЕ РЕКЕТОБУДУВАННЯ.

ПОЛІТИЧНА ПОПОЗИЦІЯ.

РАЙВИКИНЬКОМ.

ТОРБОТА ПРО НАРОД.

АМБАЛАТОРІЯ.

ДЕЗІНФІКЦІЯ.

МОРДИФІКАЦІЯ.

МУРАТОРІЙ.

ПОЗАШТАННИЙ КОРЕСПОНДЕНТ.

ПРОФЕФЕСОР.

Василь ЗАХАРЧУК.

с. Нижні Ворота
Закарпатської області.

* * *

ТІНЬВЕСТОР.

КУПОМЕТР ДРОВ.

БАБХАТНИЙ СЕЗОН.

РОБІДНИК.

КОРОТКОВЧАСНИЙ ДОЩ.

РЕВІЗИР.

Віктор ІГНАТЕНКО.

м. Прилуки.

Микола КАПУСТА

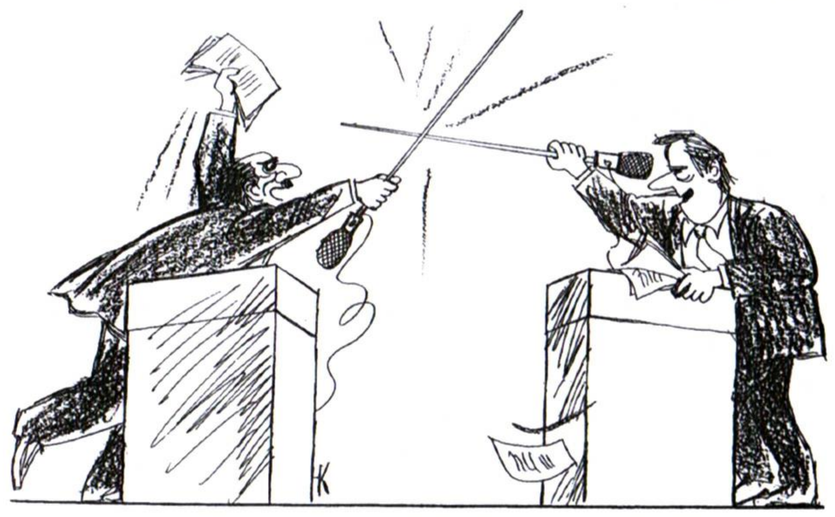

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— То ви кажете, що це ще Україна? А я вже подумав був, що в Росії опинився?!

ІРОНІЗМИ

● *Пацюки непотоплювані, бо чомусь завжди знають більше, ніж капітан.*

● *На всіх комарів братів по крові не вистачить.*

● *Народився в сорочці, а тепер чекаю, коли на ній гудзики з'являться.*

● *Нарешті ми взнали їм ціну і вжахнулись — на ярлику не вмістилась!*

● *Етапи короткого курсу історії: від сталінки, хрущовки і брежневки до кравчучки.*

● *Будеш довго жити — тебе перестануть впізнавати.*

Флоріан БОДНАР.

ІРОНІЗМИ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ви ж обіцяли світло в кінці тунелю!
— Не хвилюйтеся! Зараз включать.

ОЦІНКИ БУВАЛЬЩИНА

Онук-школярик спостерігає, як дідусь шукає у папці якийсь потрібний йому документ. Ось він узяв до рук свій атестат зрілості.

— Дідусю, можна мені глянути,— просить онук.

— Дивись.

Онук подивився і закопилив губу:

— А ви ж колись хвалились, що мали гарні оцінки у школі, а я бачу одні тільки п'ятірки та четвірки. Он у мене іноді і сімки, і вісімки «проскакують».

Григорій СТОРОЖ.

с. Джурин
Шаргородського району
Вінницької області.

ГУМОРЕСКА

НОРМАЛІЗУЄТЬСЯ, або КРОВ НА ПЕРШУ СТОРІНКУ

Відповідальний секретар щоденної всеукраїнської газети Андрій Матвійович Лохвиця сидів за столом чорний, як негр після бані. «Ні, про це треба доповісти шефу!» — подумав він і помасажувавши скроні, потюпав до Евереста Глібовича.

— Ну, скільки відер крові виливаємо сьогодні на першу сторінку? — з життєрадісною усмішкою зустрів Лохвицю шеф.

— Не буде крові,— винувато усміхнувся відповідальний секретар.

— Що, кілери страйкують? — Еверест Глібович задоволено потер долоні. — Це теж гарна тема на першу сторінку!..

— Не знаю, страйкують кілери чи ні, а на завтра немає жодного матеріалу про вбивства.

— Як це?! — життєрадісна усмішка поволі почала згасати з обличчя шефа. — Що, і машина нікого не переїхала?

— Навіть гуску...

— Та щодня ж якийсь нетверезий п'яндилига врізається в стовп, дерево і навіть осіб, які мають депутатську недоторканість... Грицьку Непийпиву в МВС телефонували?

— Телефонували... «За оперативними даними,— каже,— в країні тихо, спокійно. Ніяких вбивств, пожеж...»

— Що, і пожеж немає? — спохмурнів Еверест Глібович.

— І пожеж...

— А як справи із згвалтуваннями?

— Свіжих фактів не надходило...

— Ви що, знущаєтеся наді мною?! А грабежі? У нас же вночі страшно на вулицю вийти...

— Та кажу ж — ніяких ексцесів...

— А що ж тоді друкувати в нашій газеті?

— То я ж оце й прийшов до вас порадитися...

— А що радитися? З матеріалами треба приходити!!! — затупотів ногами Еверест Глібович.

— Так у країні все тихо, спокійно... Кореспонденти на вухах стоять — якийсь дивний день...

— Не дивний, а дивовижний!

— То може, про це й напишемо?

— Про те, що нікого не вбили, нікого не згвалтували, ніде нічого не згоріло?.. Учора горіло, а сьогодні не горить?!! Учора у нас по три трупи на кожній сторінці було, кров цибенила... Читачі після наших публікацій до ранку заснути не могли...

— То ж не кожного дня таке... Ось бачите, нарешті...

— Ви думаєте, що говорите? «Нарешті!» — позеленів шеф. — Нам таке, «нарешті», непотрібне! Від нас чекають такого!.. Такого!!! І якщо такого протягом години наші кореспонденти не надішлють, передасте у типографію, щоб у сьогоднішньому номері дописали, що наступне число нашої газети вийде через день. — Еверест Глібович налив у склянку мінеральної води і, зробивши кілька ковтків, додав. — Може ж, воно якось там усе-таки нормалізується...

Михайло ПРУДНИК.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Знімай пальто і свою кандидатуру!

Василь ФЛЬОРКО

Валерій ЧМИРЬОВ

— Миколо Івановичу! Там приїхали пожежники: будуть ставки на пожежну безпеку обстежувати.

Чернівецьке радіо відповідає

* * *

— Що таке нуль?

—Вісімка, що розперезалась.

* * *

— Що означає «сісти в калошу»?

—«Взути» самого себе.

* * *

— Що означає «для широкої публіки»?

—Мабуть, штани 64-71 розміру.

Флоріан БОДНАР.

На стежці технічного прогресу

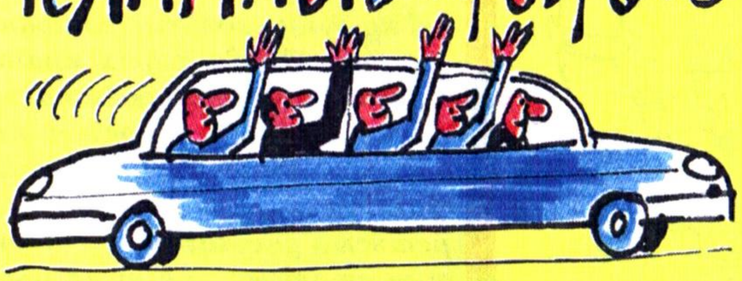

Скажу чесно: досі я не признавався, що боюся сідати за кермо шестисотих «мерсів» і всіляких «бумерів». А особливо отих довжелезних легковиків, які нагадують стоногу. Ану ж натисну не на ту кнопку чи педаль — і почнеться... Або... закінчиться. Ну, ви знаєте, про що йдеться... Іще донедавна лякали мене не так можливі травми тілесні, як душевні — боявся осоромитися. Рятувало лише те, що ніхто й ніколи не пропонував кермувати цими монстрами технічного прогресу. І за це я вдячний вищій справедливості Провидіння.

Аж ось у рідному місті сталася подія, котра зняла з моєї душі пута комплексу меншовартості. А сталося ось що.

Якось депутати міської ради зауважили, що на якомусь зигзазі життя вони почали відставати від новітніх способів прийняття ухвал. Ну посудіть самі, як це виглядає, коли, приміром, про вікопомні рішення щодо ремонту зливної каналізації чи «падучих» балконів обранці народу голосують дідівським способом — підніманням рук?!

Може, я помилився з прикладом — мо', про ремонт зливної каналізації чи балконів рішень досі ще не приймали. Та не об тім мова. А про те, що міські райці урешті взялися усунути старорежимне волевиявлення і зробити його прозорішим. Отож вручну проголосували за встановлення електронної системи голосування «Віче», зняли з якоїсь статті видатків відповідні суми й за кілька тижнів наздогнали прудконогий прогрес.

Але тут на депутатів — отак, як на мене перед тими «бумерами» та «стоногами»,— страхи напали. Депутати раптом збагнули, що можуть натиснути не на ту кнопку; пішов поголос, що та система не дає достатніх гарантій від ошуканства, — мовляв, уможливлює голосування чужими картками, а це означає обдурювання широких мас населення. (Невже депутати мають один одного за спритних шахраїв? Ніколи б не повірив. Вони ж наш цимес і квіт порядності!). Було ще й третє, і четверте. Але нема потреби викладати тут усе. Досить сказати, що ручним голосуванням система «Віче» була затаврована та зганьблена. Кажуть, що очікується кілька турів переголосування...

Важко нині всім нам, а ще важче, як бачите, прогресові. Мені ж, щоправда, на душі, як уже мовилося, полегшало: якщо вони, подумалося про депутатів, не соромляться, що не можуть із тією електронікою ладу добрати, то чого це я маю шморгати носом?!

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

Олексій КОХАН

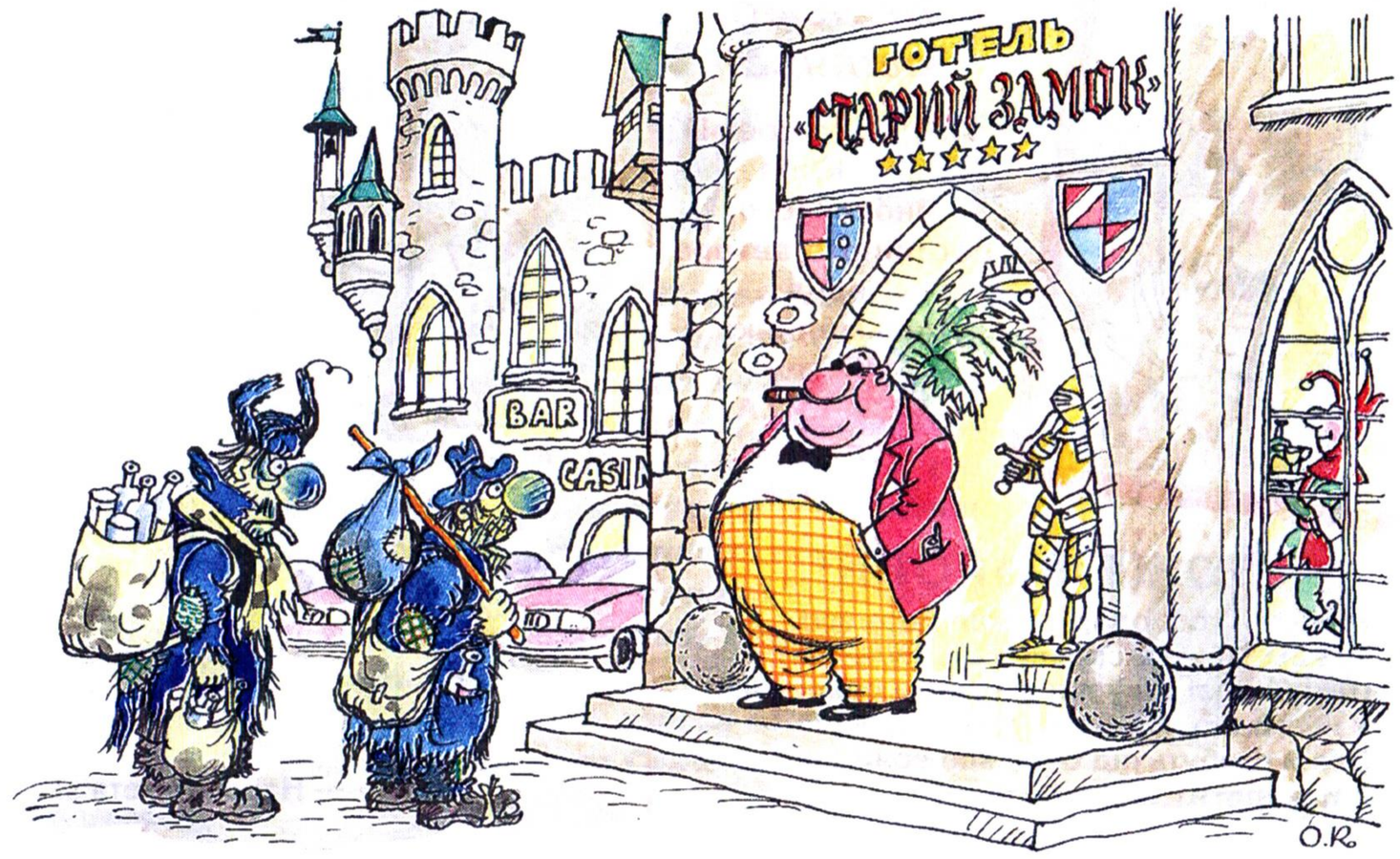

— Вам привиди потрібні?

Сатиричні мініатюри

РУБАЄМО

Недоліки ми з вами виживаєм —
Рубаємо, неначе бур'яниша,
Але чомусь лише вершки збиваєм
І залишаємо кореневиша.

КОРОТКА ПАМ'ЯТЬ

Склерозом ніби не страждає
І не дірява голова,
Та все, що вранці обіцяє,
Уже під вечір забува.

ХОРОБРИЙ ВОРОН

Шосипи Ворон у гаю горлав:
— Ніхто, як я, Орла ше не клював.
А збоку гордий Сокіл обізвався:
— Так ти ж на нього мертвого напав.

Володимир ДУГАР.

м. Карлівка
Полтавської області.

ПОЗИ І ПОЗИЦІЇ

Грозився змінить позицію
Й податись в опозицію.
Були то все погрози:
Він змінював лиш пози.

Роман ГОЛИНСЬКИЙ.

м. Городок
на Львівщині.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Не треба звинувачувати державу у бідах села: у неї й так справ вистачає!

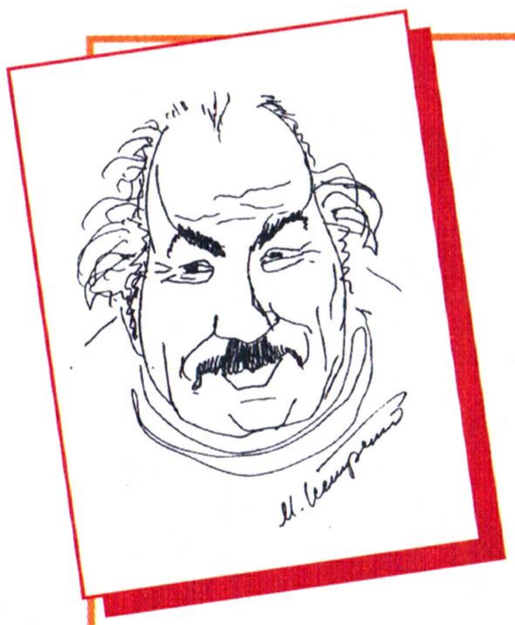

Вітаємо ювіляра!

Лауреата премії ім. Юрія Яновського, постійного автора «Перця», письменника Миколу ПЕТРЕНКА зі славним 80-літтям!

БОЖЕ БОРОНИ!..

Народ — господар у своїй державі!
То чом у нього справи геть кульгаві?
Шукай розгадку під смішним секретом:
У нього слуги всі з «імунітетом»,
Ото й гребуть під себе все вони.
А покарати? Боже борони!

СПОКУСА

— Запродай душу — будеш ситим, ну ж?
Запродуй душу, віддавай в заставу!..—
Уже не чорт, уже службовий муж
Довершує богомерзенну справу.
— Запродуй душу — що таке душа?!
Ба, навіть честь, і друзі, і кохана!..
І наливає з чорного ковша,
Немов душа без того ще й не п'яна...

НЕ ТА АКСЕЛЕРАЦІЯ

Із кадрами справжнісінькі дива —
Тасуються, неначе навіжені:
Не доросла до крісла голова,
Та досягли до хабарів кишені.

ВСЕ МАЛО

У хапуги вічна туга:
Мало нахапав хапуга.
Це — немов котові сало:
Все для нього мало й мало!

ОЦЕ ПОТУГА

Схаменіться владні навіжені!
Сили проти вас ідуть нові:
Хто тримав лиш дулю у кишені, —
Заготовив вже аж цілих дві!

ОТАКЕ-ТО...

Проблеми наші не нові,
Лиш поновився глянець:
В людей он — цар у голові,
У нас же — самозванець!

ЩЕ НЕ ЕПІТАФІЯ

Що, знову буде так, як завше:
Схороним Правду, не пізнавши...
Лінивий розум, сита плоть —
Схороним!.. Чи не дасть Господь?

ЗАЗДРЯЧИ СИНОПТИКАМ

Прогнози провіщають дощ і град —
А в небі ясно, в небі зорепад.
— Відлига буде!— обіця прогноз,
А ти виходиш знову на мороз.

Синоптики не вішають носів:
— Це все циклон!.. Це він отак підвів!..

Послухаєш — і заздрісно зітхнеш:
Не раз летять твої прогнози теж,
Але, на жаль, — не скрізь один закон:
В житті всього не спишеш на циклон...

Микола ПЕТРЕНКО.

м. Львів.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Нарешті Петя зав'язав...

Друже Перче!

Не знаю, які радники-порадники навіяли думку нашому Президентові, щоб у Чорнобильську зону звозити радіоактивні відходи з усіх країв. Цього не можна робити ні в якому разі! Україна на багато років травмована Чорнобилем. Природа бореться з радіацією. А ми навіки ставимо хрест на цьому чарівному куточку Полісся. Він повинен воскреснути. Нехай через сто, двісті років. Але воскреснути!

Оксана ЛИСТИНІВСЬКА.
смт Народичі на Житомирщині.

Безсмертник

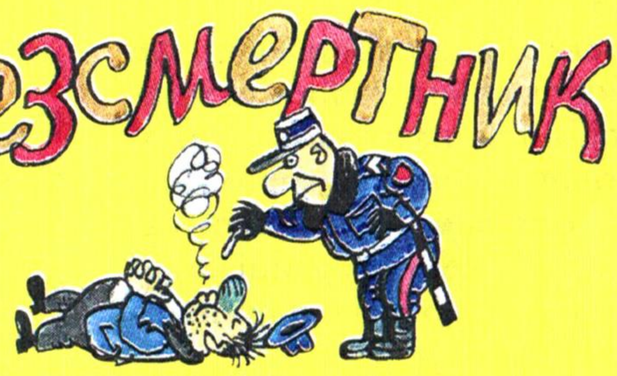

ГУМОРЕСКА

Я щойно з Франції. Треба ж таке: на Поділі упав у каналізацію, так аж у Ла-Манші французи виловили. Через усю Європу... Європа, Європа... в каналізації скрізь однаково.

Щось мені не щастить. У підземному переході... літак збив. Щоправда, я сам винуватий, ішов посередині проходу. Зате картина! Лайнер приземлився прямо в переході. Пасажири кинулись до бабусь, що продавали насіння і пиріжки. А пілоти до мене... з кулаками.

Добре, ДАІ вчасно підоспіла. А то була б катастрофа віку. Давай даішники бабусь опитувати, заміряти, крейдою мене обводити.

— Що гад наробив,— каже даішник і суне мені до рота якусь трубку.— Ану дихни!

— Ти що, не бачиш, — питає якась бабуся,— він уже забув, коли дихав?

— У нас дихне,— каже даішник.

— Ходять тут усякі,— бубнить пілот,— пролетіти неможливо.

А даішник своє: суне трубку до рота і повторює:

— У мене дихнеш!

— Ану пропустіть податківців,— чую.

— Так він... ніби... уже...

— Його щастя!

— Ми із ЖЕКу, дозвольте.

— Всі організації в чергу,— хтось командує.

Зіваки зібралися, сперечаються:

— Пілот винуватий, відхилився від курсу.

— Та-а-а тепер такі диспетчери.

— А цей також хороший. Не в той час виперся на середину проходу.

— Розліталися! Куди наша повітряна оборона дивиться?

— Видно, ракети в них скінчилися.

— А я минулого тижня курю на балконі, аж тут щось як шмигоне під носом! Цигарку відірвало.

Олексій КОХАН

— Я тебе породив, я тебе й приб'ю!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Значить, ви мене на хабарі піймали?
А знаєте, що вам за це буде?!

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— А хто селян поверне?

— Добре, що не голову!

— У селі нашому сусідові в комин залетів. Крильми вперся в бовдур, тільки хвіст стирчить. Пасажири через піч — і в хату. Господар стоїть посеред світлиці: свят, свят — чорти поперли, мабуть, кінець світу. «Гутен так»,— гелгочуть непрохані гості. Добре — дід німецьку знав. Краще за китайську. Як рубоне: «Гітлер капут!» — «Капут! Капут!— хором іноземці.— Ми — туристи. Мир, дружба... фройншафт!» — «Раз так,— каже дід, — тоді ласкаво прошен до столу».

Після третьої пілоти поскаржилися дідові, що його бовдур не відповідає міжнародним стандартам. Занадто високий. Через те вони в нього і вперлися.

— Вони скрізь викрутяться. А ми мовчатимемо — на голови сідатимуть.

— Ви ж бачите, до чого дійшло: в переході від них не сховаєшся.

Приїхала «швидка». Лікар мене оглядає.

— Ну як,— цікавиться даішник,— він зможе дихнути?

— Він уже останній раз видихнув,— засмутив його лікар.

— Тоді допитаємо,— каже даішник,— свідків. Ну, бізнесмени-натуралісти,— помахав трубкою,— сміливці є? Хто дихатиме першим?

Почулися незадоволені вигуки «бізнесменів-натуралістів»:

— Немає такого закону, щоб усім дихати!

— Дихай, не дихай, а платити доведеться.

— Натурою візьмеш, синок?

— Органи на таке не здатні.

— Оцей точно не дихатиме. Ми його забираємо,— останнє, що я запам'ятав...

...Приходжу до тями. Лежу голий на твердому, накритий простирадлом.

— Ну що, цього розріжемо чи залишимо на ранок?— чую.

— Та давай зараз, бо до ранку ще втече.

«Живим не здамся»— думаю. Встаю — та як крикну:

— Та я Ла-Манш перепливав брасом!

Один зразу знепритомнів, а другий схопився й повільно опустився на підлогу. Я загорнувся в простирадло і вискочив надвір. Роздивляюся. Скрізь паркан такий — не перескочиш. Хай там що — чимчикую до воріт.

— Ви звідки?— питає вахтер у будці.

— З моргу!— кажу.

— А хто вас відпустив?

— Бог!— звів я догори руки. Простирадло й сповзло з мене. Вахтер як глянув на мою анатомію... будка закрутилася... й на мить зникла. Разом із вахтером... і шлагбаумом...

Серед ночі добрався додому. Дружина відчиняє двері. Я стою закутаний у простирадло і трясуся, як цуцик.

— Ну що, ангеле мій,— каже дружина.— І звідки ж ми такі красиві?

— З того світу,— кажу.

— І там не зміг без мене?

— Без тебе,— кажу,— скрізь погано.

— Заходь, безсмертнику мій...

Григорій СОЛОМОНЧУК.

м. Київ.

Микола КАПУСТА

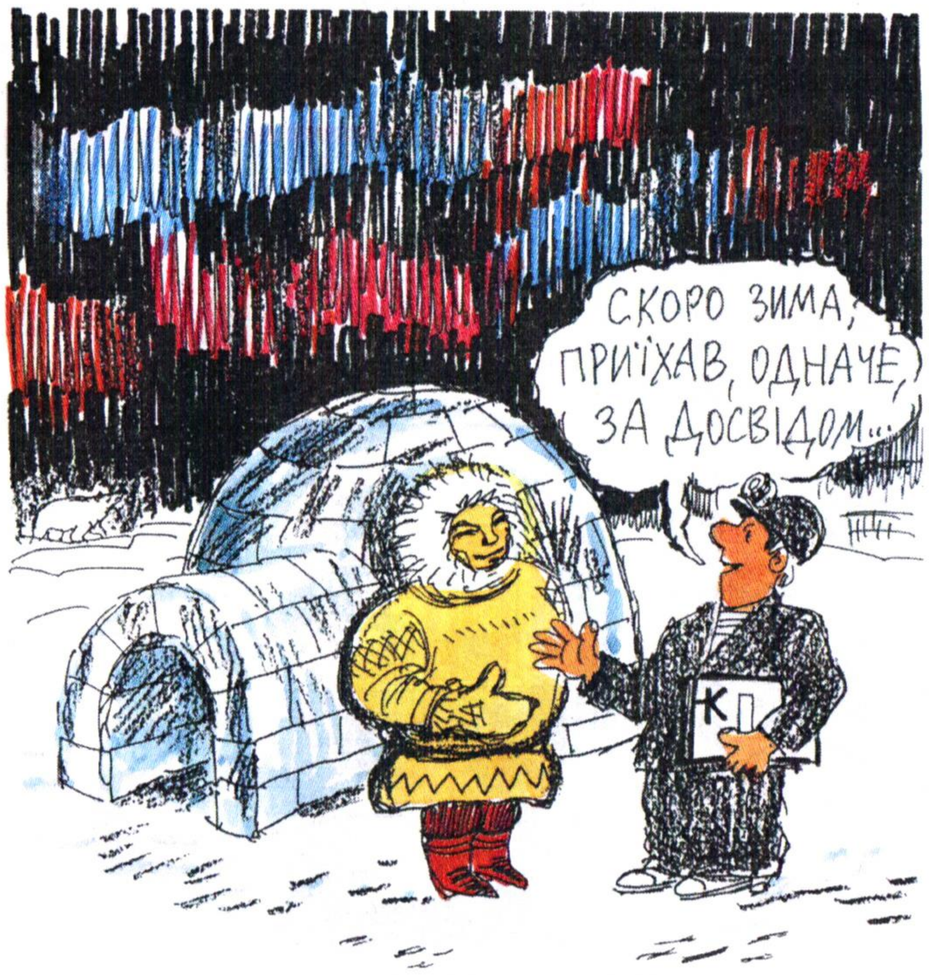

КОРОТКО КАЖУЧИ

✓ *Спочатку хором співали, потім хором заговорили і отарою пішли.*

✓ *Годинник іде, а час біжить.*

✓ *Будьте людьми, а не організмами!*

✓ *Невже треба обманювати, щоб повірили?*

✓ *Що тільки люди не роблять, щоб нічого не робити!*

✓ *Часто трапляються мільйонери, яким – гріш ціна.*

Павло ГЕТ.

м. Українка.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Спасибі, батюшко, що діда зцілили: був присмерті, а як почув, що вас покликали,— зірвався на ноги і з дому втік.

Вінегрет із перцем

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Джине! Півлітру можеш організувати! — І оце через таку дрібницю мене потурбував? Візьми двадцятку і мотай у гастроном сам.

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Микола КАПУСТА

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Ось написав суперсучасну поему «Вічний опозиціонер».

Володимир СОЛОНЬКО

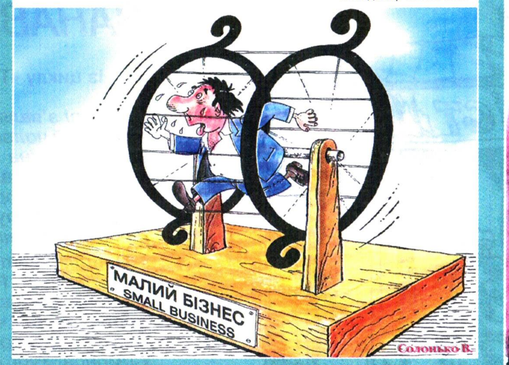

Сергій РЯБОКОНЬ

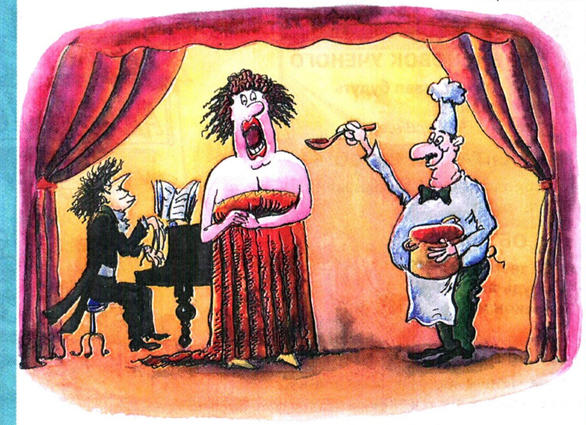

— Спонсор концерту — ресторан «Три галушки».

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

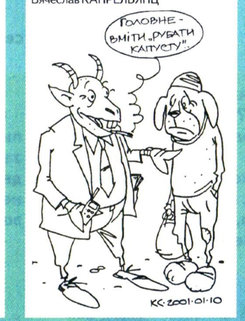

Олексій КОХАН

— Мене призначили обстежити вас на курячий грип.

Олексій КОХАН

Віктор ПОПОВ

ОСЬ БАЧИШ...

Дружина в розпачі кричить чоловікові:

— Я була глухою і сліпою, коли виходила за тебе заміж!..

— Ось бачиш, від яких хвороб я тебе вилікував.

ДВА ПИТАННЯ

— Татку, я можу задати тобі два запитання?— звертається Петрик до батька.

— Будь ласка...

— Перше: чи можу я одержувати гроші на кишенькові витрати? І друге: а чому ні?

Почув і записав Микола КУПАРІЧЕНКО.
смт Ріпки на Чернігівщині.

БОРГ

Телефонують в довідкову службу стільникового оператора:

— Алло! Шановна! Що це твориться? Ваша компанія краде у мене гроші?

— Не гарячкуйте... Розкажіть усе по порядку.

— Учора ввечері перевірив баланс: у мене на рахунку було десять баксів. Сьогодні вмикаю мобілку, на рахунку — нуль...

— А ви телефон на ніч ставили на підзарядку?

— Ставив...

— Так це у вас, мабуть, борги за електрику зняли...

Почув і записав Орест ГУКЛИВИЙ.
смт Нижні Ворота Воловецького району Закарпатської області.

ТОДІ СКАЖУ

— Скажи, Петре, кого ти більше любиш, мене чи горілку?

— Питання складне, треба подумати.

— Подумав?

— Дай двісті грамів, тоді скажу.

ПОХВАЛА

Прийшов синок із школи додому та й каже до батька:

— Тебе сьогодні вчителька похвалила.

— За що?

— Один ти на весь клас правильно розв'язав задачу.

ТЕЛЕВІЗОР

— Бабусю, у вас є телевізор?

— Є.

— Хороший?

— Не зовсім.

— Чому?

— Дуже бреше.

Почув і записав Іван МАРТИШКО.
м. Мостиська.

СПРОБУВАВ

Розмовляють два крутих українці:

— Ти б не хотів провести відпустку в Англії?

— Та бажання є. Але мені не подобається, що у них лівосторонній рух... Я тут на днях спробував по одному проспекту... Ні, це не для мене...

Почула і записала Алла МАЛІЄНКО.
м. Донецьк.

ОГОЛОШЕННЯ

«Обережно! У дворі добра собака. Але за її настрій не ручаємося».

ПО ЗІРКАХ

— А ти орієнтуєшся по зірках...

— Орієнтуюся...

— Як?

— Дуже просто: де зірка — там і небо...

Почув і записав Євген БУРЧАК.
смт Михайлівка Запорізької області.

А ЯКЩО ПОДУМАТИ

Професор «тягне» студента на трійку — нічого не виходить.

— Гаразд, скажи хоч з якого предмета читалася лекція.

Студент мовчить.

— То, може, скажеш, хто читав лекцію?

Студент мовчить.

— А якщо добре подумати: ти чи я?

Почув і записав Максим ЛОПУШЕНКО.
м. Хмельницький.

Народні усмішки

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

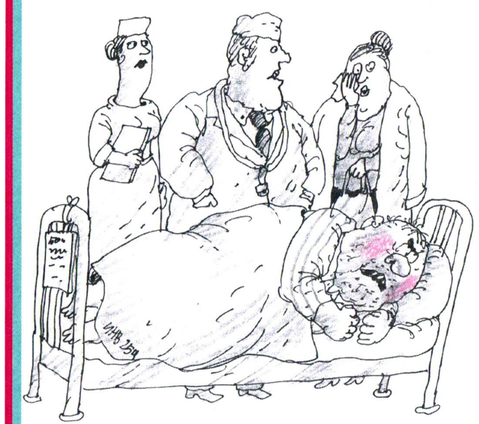

— Витягли його з того світу, а йому тут не подобається...

Андрій САЄНКО

Микола КАПУСТА

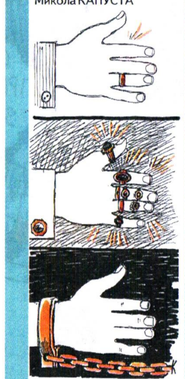

Георгій МАЙОРЕНКО

Олександр КОСТЕНКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Я живу в цьому будинку.
— Прекрасно! Я біля нього збудую свій, щоб далеко не ходити.

Перчинки

ВИСНОВОК УЧЕНОГО

Із цих мавп будуть люди.

Ч. Дарвін.

ЕЛЕМЕНТАРНО, ВАТСОНЕ!

Заморозили наші заощадження і нагріли руки.

ОБ'ЯВА

За тверду валюту — будь-які тверді переконання.

НЕЗНАННЯ — СИЛА

Чим менше чоловік знає жінку, тим сильніше він її кохає.

ПИТАННЯ ДО ЗНАВЦІВ ЕТИКЕТУ

У якій руці треба тримати ніж за столом, якщо це стіл переговорів?

ПАРАДОКС

Закони краще знають ті, хто їх порушує.

ЯК У ЛЮДЕЙ

У старих комп'ютерів теж не вистачає пам'яті.

У СВІТІ ТВАРИН

Кажуть, що людина людині вовк. Якби ж тільки вовк, а то ще й свиня, і лис, і хамелеон, і змія, і шакал, і всяка інша звірина.

ІЗ ЗАБОБОНІВ ШОУ БІЗНЕСУ

Зірка, що падає — гарна прикмета для зірки, що сходить.

АНОНС

Чайковський. Лебедина пісня. Виконується востаннє.

АКСЕЛЕРАЦІЯ

Ще жовторота, а вже чорнорота.

РЕКЛАМА

Починаючи з першого квітня наступного року, компанія «Обиранта» запроваджує нову послугу — страхування від тюрми й суми, а також ряд нових видів змішаного страхування.

Борис РЕВЧУН.

м. Кіровоград.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

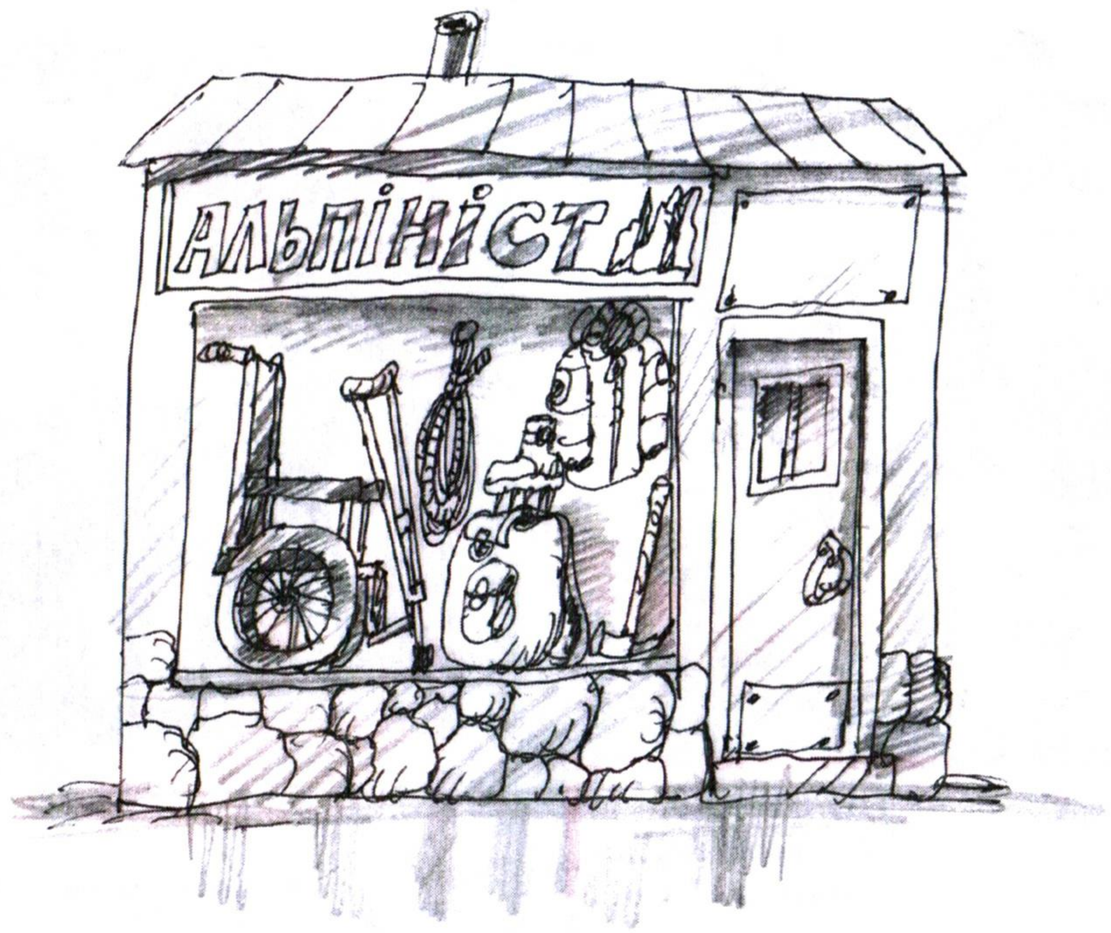

Із почутого та записаного

Збираючись на риболовлю з вудочкою до Дністра, я звертаюся до свого односельчанина Істрастія Івановича, якому недавно сповнилося сто років, чи не підкаже він мені, яка сьогодні буде погода.

— Сьогодні може бути дощ,— відповідає він, розглядаючись навколо. — Але для більшої певності спитай, синку, когось старшого, щоб я тебе не підвів.

* * *

Дзвонить телефон:

— Візьми трубку,— каже батько синові. — Якщо це дзвонить дядько Петро, то кажи, що тата нема дома.

— Алло, кого вам? — запитує хлопчина.

— Поклич батька. Це дядько Петро дзвонить.

— Тата нема дома! — відповідає хлопчик.

— Як нема дома?! Хай не ховається. Він мені гроші винен.

— Візьміть трубку, тату,— каже синок до батька. — Він вас бачить.

Іван БЕЗРУЧКО.

смт Кельменці на Буковині.

ЗАНАВІСКА

Із циклу «Титри»

У кадрі з'являється нетверезий чоловік, припалює біля вікна сигарету, кидає сірник на занавіску. Але вона не горить.

Титри: «Купуйте протипожежні занавіски!»

Титри: «Автор сценарію — Іванов. Режисер — Петров. Оператор — Сидоров. У ролі чоловіка — Попов. Звукорежисер — Симонов. Художник — Салатов. Помічник звукорежисера — Пимонов. Помічник режисера — Котлетов. Композитор — Букетов. Редактор — Портретов. Комбіновані зйомки — Дуплетов. Постановка трюку — Глібов. Монтажер — Хлібов. Гример — Буйнова. Костюмер — Комарова. Бухгалтер — Трифонова. Касир — Єфімова. Ліфтер — Данилов. Вахтер — Сопілов. Монтер — Терпілов. Масажист — Райська. Буфетниця — Майська. Прибиральниця — Зайська. Директор фільму — Хворостенко. Директор студії — Петренко. Дружина його — Петренко Софія Павлівна. Синок — Боря. Дочка — Маня».

Титр: «Кінець».

Титри: «Художник слова «кінець» — Амкін. Автор слова «кінець» — Булкін. Редактор — Умкін. Оператор — Фрумкін. Режисер — Савкін».

Едуард УГУЛАВА.

м. Севастополь.

Олексій КОХАН

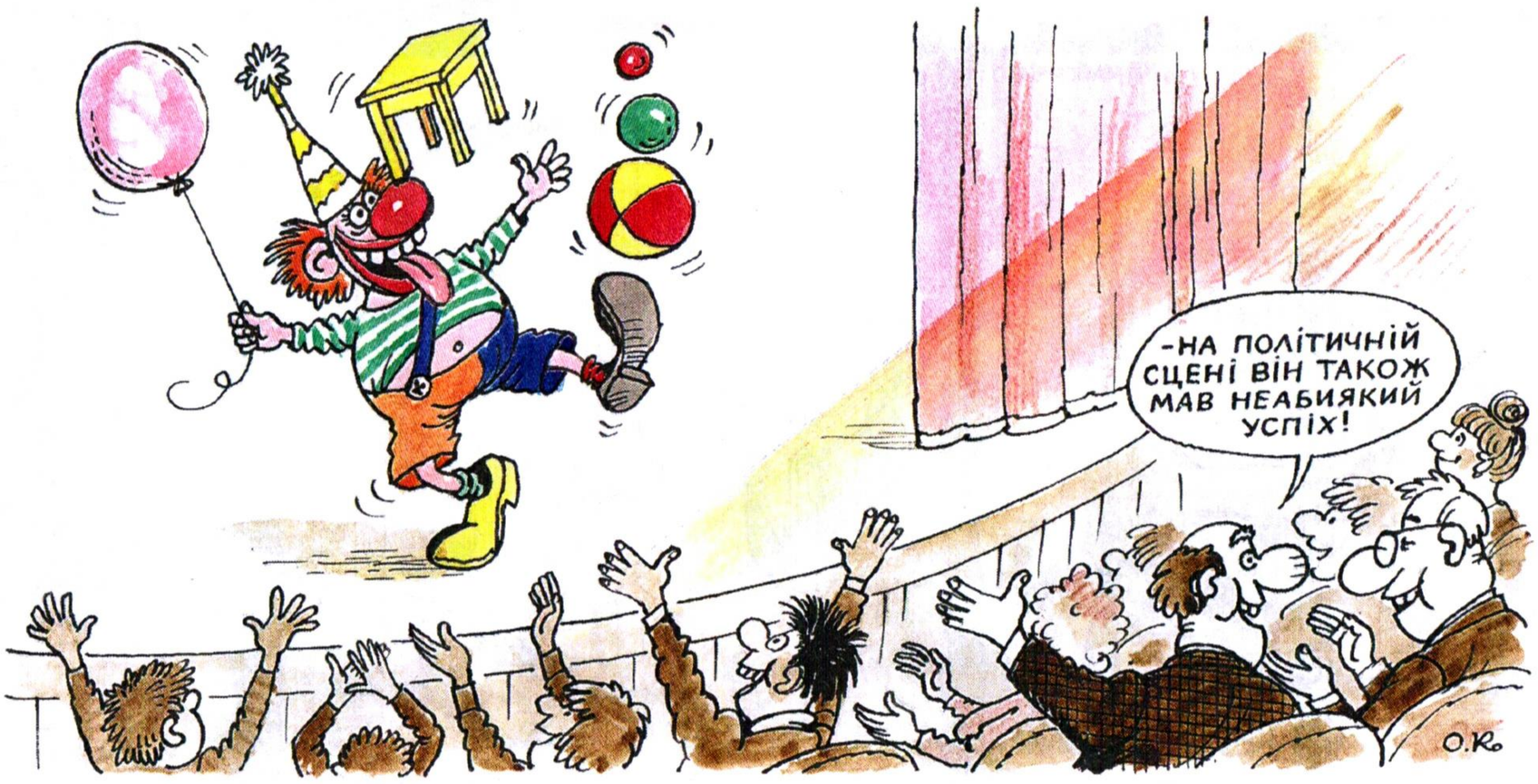

Георгій МАЙОРЕНКО

— Наш бізнес поступово стає на ноги!

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

АНТИЛОПА — дієта.

БЕСІДКА — невеличка розмова.

БЛАНШИРОВАНИЙ — з синцем під оком.

ІНДИКАТИВНИЙ — зроблений з індика.

ПЕСО — собака.

ПРИВАТНИЙ — той, що розташований біля вати.

ШИПШИНА — пробите колесо.

Роман ЯКОВЕНКО.

м. Кіровоград.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

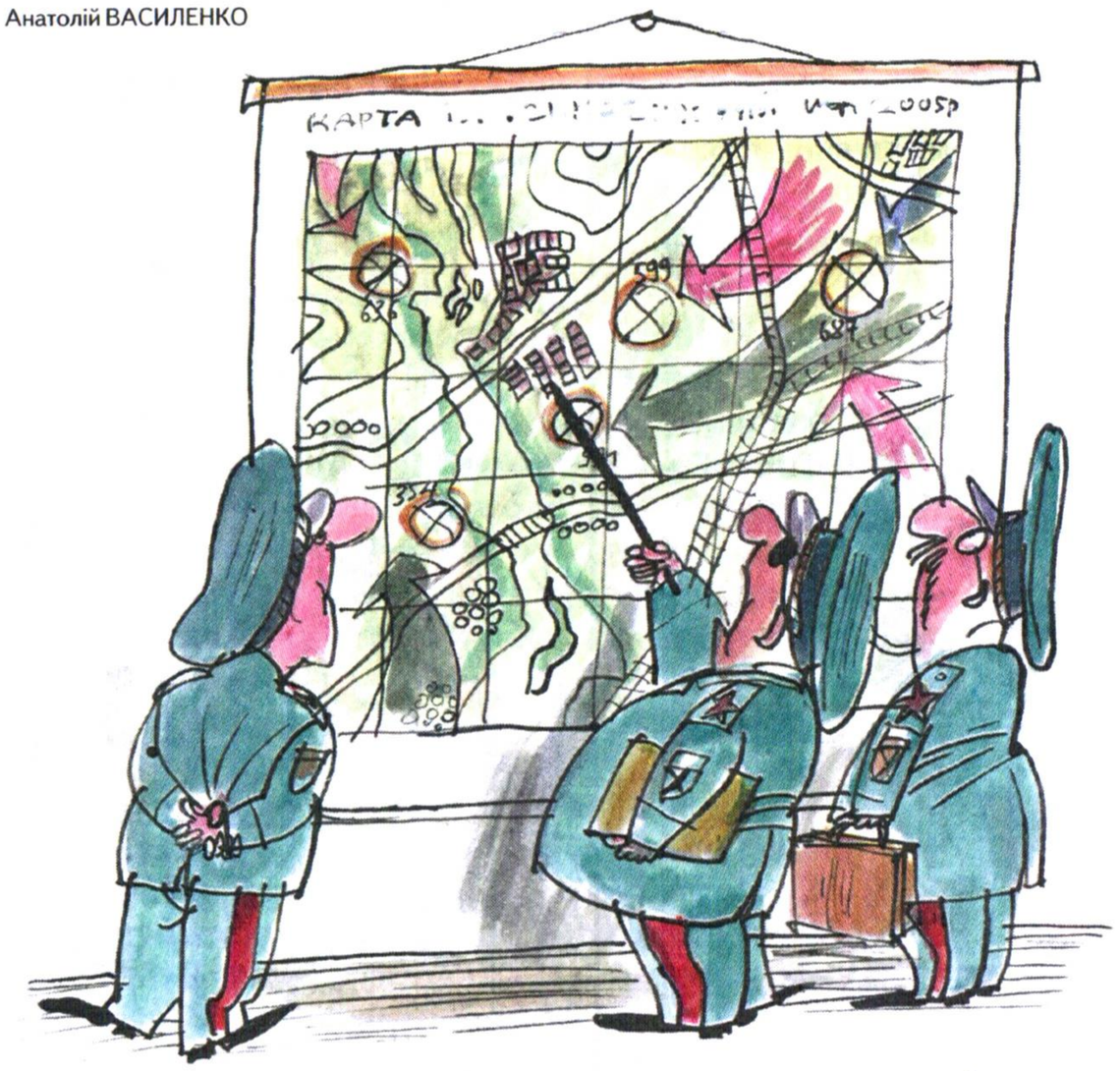

— Маневри пройшли успішно. В результаті — п'ять розбитих танками доріг і три зруйнованих мости.

Друже Перче!

Якщо водій порушив правила дорожнього руху, то несе відповідне покарання. Якщо, приміром, продавщиця неправильно зважила оселедця, і ви довели це адміністрації торговельного закладу, то така працівниця сьогодні може позбутися навіть роботи. І тільки судді, після недобросовісного виконання своїх службових обов'язків, після винесення несправедливих вироків, які потім скасовуються, не несуть ніякого покарання. Буває, калічиться життя людини, а суддя «припаяв» статтю і забувся. Бо знає, що за несправедливе рішення на нього навіть пальчиком не покивають. Лише відмінять рішення — і крапка.

Іван БЕРЕЗІВСЬКИЙ.

м. Одеса.

Презентація у Перці

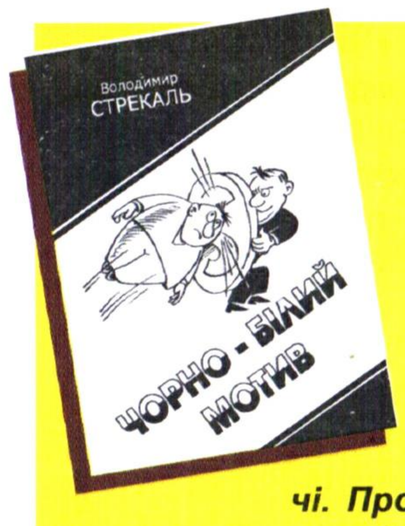

Поета-гумориста Володимира Стрекаля добре знають наші читачі. Протягом кількох десятиліть він активний автор «Перця», є його лауреатом. А оце недавно у видавництві «Київська правда» з'явилася нова книжка поета. «Чорно-білий мотив» називається. Про наш час. Про веселе і сумне. Приперчена книжка.

Чесно кажучи, ми раді за автора. Так тримати, Володимире Семеновичу!

НЕ ДІЛИТЬСЯ ГЕТЬМАНСЬКА БУЛАВА

З віків ця аксіома приплива,
Від геніїв, невдах та від сатрапів:
Не ділиться гетьманська булава
На сто частин,
на десять,
ані навпіл.

Але великі і малі вожді
Її частенько бралися ділити,
Серця і землю краяли тоді
Чужі ординці і свої бандити.

Кроїли Україну на шматки,
На схід і захід,
лівий берег, правий.
Історія дала урок гіркий:
Життя немає,
як нема держави.

Відкрили ми історію нову,
Старої ж бо не позбулися досі:
Знов ділимо гетьманську булаву,
Булавки менші
і маленькі зовсім.

Бо ще й тепер, як і давно колись,
Ментальність наша —
лезом аж до серця:
Де наші земляки удвох зійшлись,
Там гетьманів
одразу три знайдеться.

І все ж таки надія ще жива
На те, що в серці заніміє рана,
Що буде в нас надійна булава,
Не східна і не західна —
державна.

СПІЛЬНІСТЬ

Говорив Іван Кіндрату
У години пізні:
— Партій нині в нас багато,
В них програми різні.

Ця в обхід іде, та прямо,
Та по центру рветься.
Ну, а спільне в їх програмах
Що-небудь знайдеться?

У Кіндрата річ сердита,
Відповідь тривожна:
— Спільне в них оте корито,
Де поїсти можна.

ЗАБУТА МОГИЛА

Могила забута на дальній межі,
І камінь над нею великий,
І напис на ньому:
«Тут совість лежить,
Яку ми приспали навіки.

Спинись, перехожий, в дорозі своїй,
Зіпхни з неї геть клятий камінь.
Тобі лиш дано воскресити її —
Нехай поживе ще між нами».

Спішать-поспішають свої і чужі
Невпинно летять дні і ночі,
Але при могилі на дальній межі
Ніхто
зупинятись
не хоче.

ПЛАНУВАННЯ

Дружина голос подає
До чоловіка:
— Іване!
Скажи мені, чи в тебе є
Якісь на завтра плани?

Іван зітхає і сопе,
Іван куйовдить чуба:
— А ось послухаю тебе
І матиму їх, люба.

РІЗНІ ВЧИТЕЛІ

Соромить вчитель Васю:
— Не хочеш знань надбать!
А я, коли навчався,
Усе це знав на п'ять.

Сердито Вася каже,
Копилячи губу:
— Все знали? Так у вас же
Учитель інший був.

Володимир СТРЕКАЛЬ.

СЕРДИТІ ПІВНІ

Два сердиті півні бились,
Бо знайшли удвох зерно,
Поки бились,
аж стомились,
То й забулись, де воно.

Василь КРАВЧУК.

м. Ізяслав.

ЯБЛУКО

Налите сонцем,
Налите соком,
З гілки зірвалось,
Впало звисока.
— Боляче, певно?
— То вам здається.—
Лежить рум'яне в траві
Й сміється.

Анатолій КАМІНЧУК.

ВОРОЖНЕЧА

Тувинська народна казка

В одній юрті жило семеро мишей-братів. Жили вони дружно і всю роботу виконували гуртом. Одного разу відкидали вони сніг від юрти. І знайшли шматочок масла. Усі були голодні. Наймолодший Брат, перед носом якого лежав той шматочок, не втримався і з'їв його.

Найстарший Брат обурився:

— Я тебе зараз провчу!

Підскочив до Наймолодшого Брата і проковтнув його.

— Що ти наробив?! П'ятеро братів накинулися на Найстаршого, зв'язали і потягнули на суд до хана. Коли вони прийшли до його юрти, то залишили кривдника біля входу. Зайшли, вклонилися хану і розповіли про свою біду. А потім ще повідали про те, що колись вони знайшли Найстаршого Брата крихітним у кущах і залишили у себе жити. Його спочатку назвіть звали Наймолодшим. Але він так ріс, що став дуже великим. То його тепер називають Найстаршим.

— Ану тягніть його сюди!— наказав хан.

Миші притягнули Найстаршого!

— Та це ж кіт!— розсміявся хан, побачивши його.

— Ти його покараєш, Володарю?— запитали миші.

— Ні! Звільню і випущу на волю,— відповів хан.— Кіт правильно вчинив, бо Найменший Брат зробив шкоду.

Миші розбіглися хто куди. А кіт залишився жити у хана.

Після цього миші образилися на хана і крали з його комори зерно, сало, масло... А кіт ганяв їх...

Ось так стали миші ворогами людей, а коти перестали дружити з мишами.

Переповів М. МОЗГОВЕНКО.

РЕБУС

Хто правильно розгадає ребус, той прочитає українське народне прислів'я про дружбу.

Склав П. МИШКО.

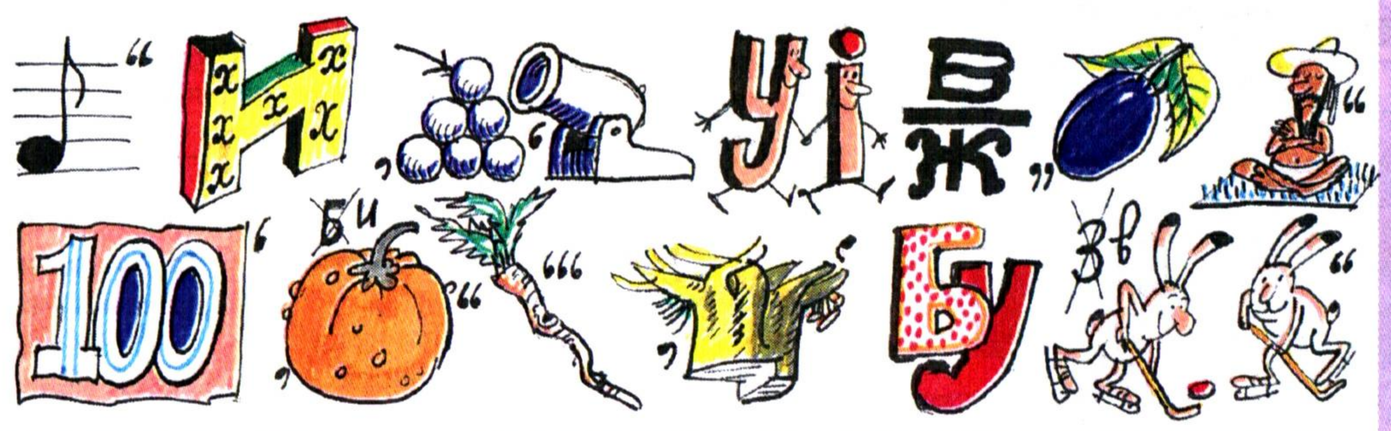

ЖМЕНЬКА СМІШИНОК

***

Учень:

— Ось гляньте, Петре Івановичу!

— Що це? — не зрозумів завуч.

— Фотографія.

— Що за фотографія?

— Але ж ви самі казали, що хотіли бачити моїх батьків.

***

Мати наказала Сашкові старанно вимити обличчя й руки. Той неохоче пішов до ванної.

За хвилину звідтіля долинає голос:

— Мамо, а вуха це теж обличчя?

***

Маленький Петрик грався з котиком. Він прив'язав до нитки папірець і почав махати ним перед носом Мурчика. Але в того, видно, не було настрою гратися і він не звертав уваги на папірець.

Петрусь узяв папірець і пішов до старшого брата.

— Напиши тут великими буквами «ковбаса»,— попросив він.

— Навіщо? — запитав брат.

— Щоб котика зацікавити!— відповів Петрусь.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Старі загадки — нові відгадки

Що росло догори коренем?
(Аграрна реформа).

Текло-текло та й лягло під скло.
(Обіцянки народові).

І в огні не горить, і у воді не тоне.
(Депутатська недоторканість).

Без рук, без ніг, а пнеться на батіг.
(Новоспечена партія).

Тамара КЕРЧА.
м. Ужгород.

...А у нас — усі дома!

Олексій КОХАН

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А чого ви не одружений?
— Що я, зовсім із глузду з'їхав?

Олег ГУЦОЛ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Станіславе? Слухай, я чого дзвоню... Хотів довідатися: як там ми?..

— А ти нічого не пам'ятаєш?

— Абсолютно! Як завжди!.. У тому розумінні, що абсолютно все пам'ятаю, просто хотів твою думку знати. Ми, до речі, де були?

— Ну ти даєш! У Форосі.

— Це Туреччина?

— Та Крим же!..

— Ну! Бачиш — пам'ятаю. А що там було?

— Як що? Семінар міжнародний: демократія й бізнес.

— Цікаво... І я виступав?

— Ще й як! У банкетному залі.

— Дивно. Не пам'ятаю...

— А ті дві,— обидві в червоному. Не пам'ятаєш? Ти саме і затіяв на аукціоні їх розіграти!

— Як цікаво! А головне — по темі. І демократія, і бізнес... А далі?

Є ЩО ЗГАДАТИ

ГУМОРЕСКА

— А далі якась журналістка до тебе підсіла. З якогось «Бізнесу на всіх».

— У червоному?

— Ні, у помаранчевому. Ти їй начебто інтерв'ю обіцяв. Але сказав —тільки у номері і наодинці. Бо це не для всіх, а комерційна таємниця.

— У неї у номері?

— Із глузду з'їхав? Хто б журналістам окремі номери давав!

— Цікаво... А вона що?

— Та у неї начебто відразу диктофон зламався.

— А ті в червоному?

— Далися вони тобі! Я ж зрозумілою мовою пояснюю: відволікли тебе. А коли диктофон зламався, ти відразу почав вимагати, щоб тобі показали, де отут був Михайло Горбачов у серпні тисяча дев'ятсот девяносто першого...

— Показали?

— Ні. Зате ми тебе на морську прогулянку взяли. Дельфінів пам'ятаєш?

— Звичайно. А при чому тут дельфіни?

— А ти відразу кричати почав, що все життя мріяв стати Іхтіандром!

— Ну і?..

— Твої ж охоронці тебе відтягнули, коли ти вже за борт поліз.

— Слухай, Станіславе, так маса ж вражень!

— Ну так.

— Усім тепер розповідати буду, як ми там... Ну, у цьому... у Форосі! На все життя запам'ятаю! Для того і живемо, щоб на старості було що згадати!

Анатолій ЮРЧЕНКО.
м. Кіровоград.

Друже Перче!

Наша країна здебільшого рівнинна. А давно б мала бути вкрита горами. І не звичайними, а золотими. Бо перед кожними виборами кандидати в депутати саме такі гори обіцяють усім нам. Але проходить виборча кампанія, і ми знову залишаємося з неораними чорноземами, забур'яненими полями і локшиною на вухах.

Андрій ВІВСЯНЕНКО.
м. Новий Буг.

МАЛЮНКИ НАШИХ ЧИТАЧІВ

Юрій БАНДРІВСЬКИЙ (Львів)

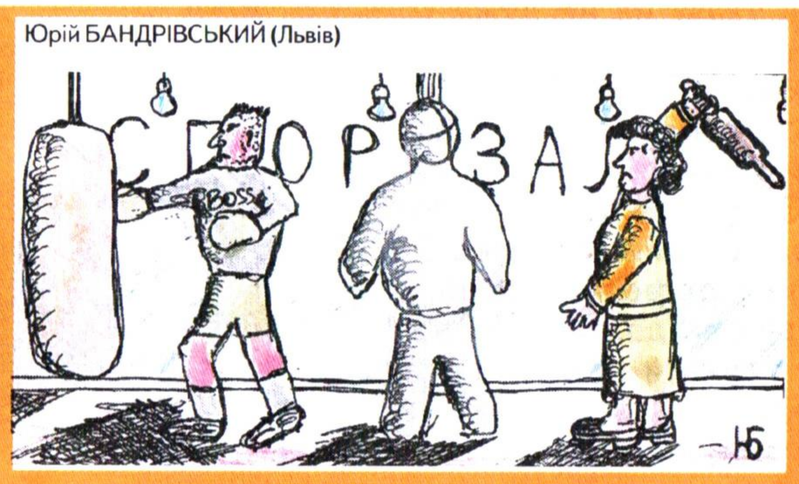

І. В. СКРИПЧЕНКО
(смт Недригайлів Сумської області)

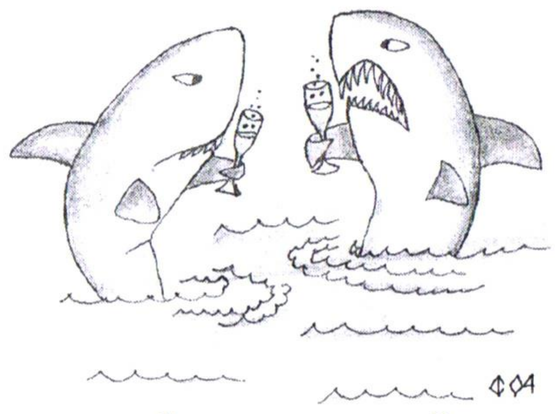

— За тих, хто в морі!

Геннадій ПІНЧУК (Севастополь)

Владислав САМОЙЛОВ (Бахмач)

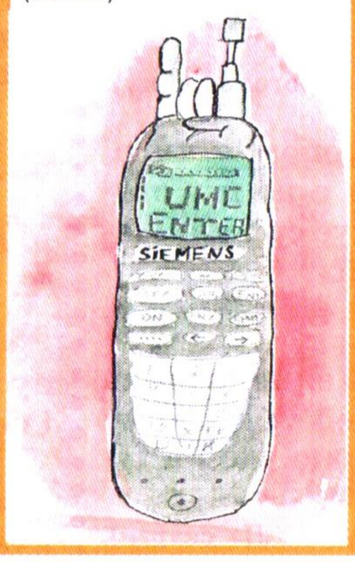

Ольга ЯРОВА (Одеса)

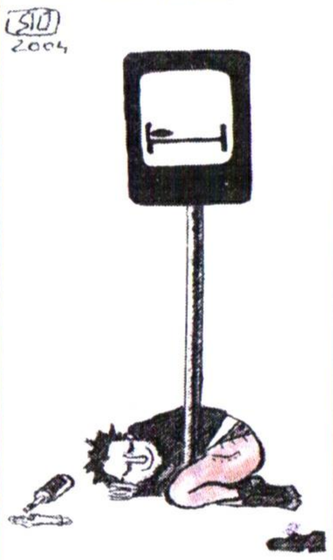

Сергій ДОВГИЙ (Чернівці)

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

ЧАЯН

(СКОРПИОН) CHAYAN

Нещодавно жителі Казані, де виходить побратим «Перця» — гумористичний журнал «Чаян», святкували 1000-ліття свого древнього міста. А тепер наближається не менш красива дата, яку як не крути, а виходить 1001. В нове тисячоліття, колеги, вирушаймо з усмішкою!!! Бо яка ж то пісня без баяна, який татарин без «Чаяна»!

Рафаель ХАЛІЛУЛЛОВ

СТАРИК І ПЕС

Студеного зимового дня пенсіонера Горюнька обгавкав собака.

«Ах ти, тварюко вулична! Мало того, що на нас влада регулярно наскакує, то ще й ти — туди ж!» — замахнувся старий на худого облізлого пса палкою. Той важко відбіг убік, але гарчати не перестав. В морозному повітрі розходилися якісь безглузді і хрипкі звуки.

«Якийсь сумбур, а не гавкіт», — подумав Горюнько і уже миролюбно спитав:

— Ну, що ти, сучий сину?

— Гав... гав! Поїсти б... — раптом вирвалося із собачої пащі.

Ошелешений старик мало не тицьнувся задом у замет: «Мамцю рідна, глюки навідалися!»

— Поїсти б... — виразно повторив собака, блимнувши печальним оком.

— Ти... це... теє... Балакаєш, чи що? — прошелестів затертими губами пенсіонер.

— Атож! Гав... гав! Скільки літ серед людей живу — навчився, — продзявкав пес. — Я що, дурніший за папугу?

«Облиш, голубчику! — сторожко майнуло у ветеранській голові. — Знать, американці у своїх лабораторіях вивели і до нас закинули на парашуті...»

Не встиг Горюнько придумати, для чого це заморські чортяки облагодили цю операцію, як під його черепком виткнулося хитре запитання:

— А чого це інші собаки не гавкають по-нашому?

— Таланту нема. Розуміють, а сказати не вміють... — журно констатував собака.

— А ти, значить, умієш?

— Ну, може ж... гав... гав за мільйон літ один такий феномен народитися, — сором'язливо покрутив хвостом облізлий і додав:

— А, взагалі, то на нашому місці мали б бути ви — люди!

— Це чому? — здивувався Горюнько.

— Та живете ви по-собачому: гарикаєтеся, гризетеся, підлещуєтеся до сильних... Ех, помилилася еволюція!

«Ти диви, слова які знає! Феномен... Еволюція... Точно — шпигун! — утвердився у своїх підозрах Горюнько. — Слід би його допровадити куди належить! Там ще й не таких сучих синів розколювали!»

— Ну що, пішли, погодую! — удавано лагідним голосом покликав він.

— Гав... гав! — довірливо відгукнувся барбос, але чомусь відбіг убік.

...Перехожі давно вже звернули увагу на не дуже-то охайну постать старого, який балакав чи то сам із собою, чи то із собакою, що гавкав поблизу нього.

— От до чого дійшло! — похитували вони головою. — Від тих реформ скоро в усіх дах поїде... Влада народу слухати не хоче, от і доводиться з собаками спілкуватися!

Р. АБЗАЛОВ

— Не можеш платити за житло, перебирайся на меншу площу!

В. ФЕОКТИСТОВ

І. АЗІМРОВ

Л. БОЧКОВА

С. ЄРМІЛОВ

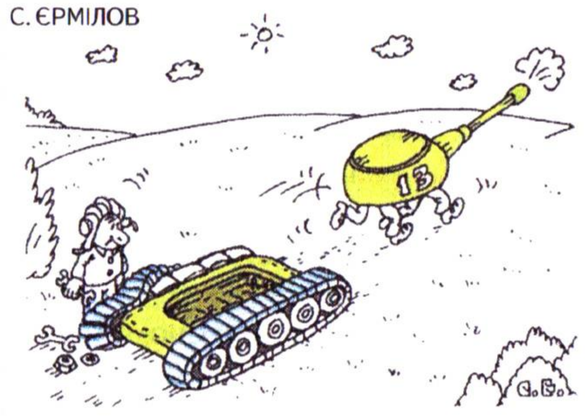

А. АЛЬОШИН

— В печінці закололо, значить, нерозбавлена!

А. МАМАЄВ

Р. ГАТАУЛЛІН

Страшне перо не в гусака...

«Кому сильно треба в магазин, то я на вгороді. Клава».

(Із оголошення).

«Прошу висловити подяку працівникам кафе за швидко приготовлений обід мені на поминки».

(Із запису у «Книзі відгуків»).

«Громадяни, що не брали участь в міроприємствах по заготовці кормів для загальногромадського бика, обслуговуваться ним не будуть».

(Із оголошення).

«За гороскопом я тигр, тому свинею я не міг стати, як пащекує сусід на мене в донєсєнії».

(Із пояснення).

«Питро хай не робить підкоп під мене, бо я йому такого накопаю, що і в турму не приймуть».

(Із скарги).

«Бачити Оксану — одне задоволення, а не бачити — інше».

(Із шкільного твору).

Надіслав
Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь-Каширський на Волині.

«Біля пам'ятника Пушкіну зібралося багато людей і письменників».

«Отруйні речовини маскують під приємні запахи, наприклад, часнику».

(Із шкільних зошитів).

«Дисципліною не володіє».

«Він тактовна і ввічлива людина, яка вміє поводити себе у різних ситуаціях, інших шкідливих звичок не має».

(Із характеристики).

Надіслав
Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.
м. Бершадь на Вінниччині.

АНЕКДОТ РОЗКАЗАВ ЧИТАЧ

Онук питає дідуся:

— А чому, дідуню, в Стародавній Греції Перемогу зображали жінкою?

— От коли підростеш, онучку, оженишся, тоді й узнаєш.

Ю. ТИТОВ.

м. Казань.

* * *

— Хворий, якщо негайно кинете курити, то цілком можете дожити до вісімдесяти літ...

— Боюся, лікарю, що з цим я уже запізнився...

— Що, так погано почуваєтеся?

— Ні, просто мені вчора уже виповнилося вісімдесят два роки...

В. ЗУЄВ.

м. С.-Петербург.

* * *

— Чи то правда, що ми всі живемо за межею бідності?

— Так, тільки по різні боки.

Г. ІВАНОВ.

м. Саратов.

* * *

— Мені приснився сон — нібито вкрали нашу автомашину.

— У нас же нема машини.

— Все одно жаль.

* * *

Кіт піймав мишку.

— Жити хочеш?

— А з ким?

— От шлюха. Навіть їсти тебе не хочеться!

С. ШАРАПОВ.

м. Казань.

* * *

Чоловік купує квартиру. Агент із продажу нерухомого майна водить його по кімнатах.

— Скажи, а звукоізоляція тут хороша?

— Чудова! Попереднього її хазяїна із автомата грохнули — ніхто із сусідів не чув.

Р. ГАЛЯВІН.

селище Шемордан, Татарстан.

До публікації підготував Р. ЗАКАЄВ.

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Нових друзів наживай, старих не забувай.

ВІДПОВІДЬ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 10

Жак. Гра. Мур. Антон. Навар. Табу. Латка. Потік. Рагу. Баран. Оклад. Антракт. Ордер. Грам. Уран. Тонна. Варта. Булат. Капот. Іскра. Губа. Ранок. Ладан. Трактор. Держак.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

«А чи буде конкурс дотепників у наступному році?» — запитують читачі, котрі, одержавши свіжий номер «Перця», полюблять спробувати свої сили у дотепності. Відповідаємо: «Буде!» Бо навіть ті, хто не побачив свого прізвища в журналі серед переможців, все одно не програвали. Придумуючи підписи, вони створювали собі гарний настрій, прилучалися до творення смішного.

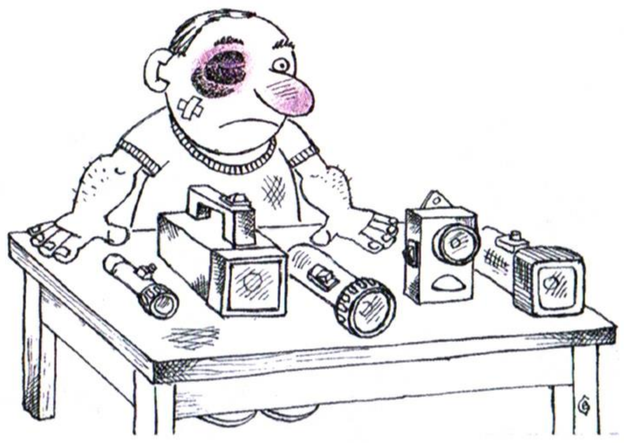

У «Перці» № 9 ми надрукували малюнок М. Капусти, де у чиновника замість голови — лампочка. Вона перегоріла. І тому вкручують нову. Можна, звичайно, було б і не коментувати цю дію, і так, як кажуть, усе зрозуміло. Та наші читачі надіслали сотні дотепних підписів. Журі після гарячої дискусії зійшлося на тому, що кращими є: ***«Може, не лампочку треба міняти, а патрон?»*** **(Андрій ЧУВАЛЕНКО, смт Солоне на Дніпропетровщині);** ***«Лампочки різні, а джерело струму — те ж саме»*** **(Юрій ТУШЕБИН, смт Млинів Рівненської області);** ***«Зміна «світлих голів»*** **(Микола ЯРКО, с. Гришківка Золотоніського району Черкаської області).**

Вітаємо!

А тепер придумайте підпис до малюнка Валерія СИНГАЇВСЬКОГО.

Імена переможців буде названо у «Перці» № 1 за 2006 рік. Не забудьте оформити передплату!

КРОСВОРД

Склав М. ШИПШИНА.

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Письменник-гуморист, який сорок років був редактором «Перця». 5. Герой усмішки Остапа Вишні «Зенітка». 8. Комар. 9. Український письменник-гуморист, якого радянська влада на двадцять років запроторила в сталінські табори. 10. Суворе покарання, відплата. 13. Розділення на групи внаслідок розбіжності в поглядах. 14. Гумореска Остапа Вишні «Дикий ..., або Вепр». 16. Зуб за зуб, ... за око. 20. Казав пан, ... дам. 21. Частина телевізора. 24. Ліс. 25. Іспит. 26. Те саме, що обличчя. 27. Райцентр на Полтавщині. 30. Ознака старого анекдоту. 33. Сценічний псевдонім артиста Юрія Тимошенка. 34. Життя прожити, не ... перейти.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Мавпа. 2. Український гумористичний журнал, який видавався у минулому столітті у м. Львові. 3. Ведмідь на ... наступив. 4. Сотником якого міста був герой повісті Квітки-Основ'яненка Григорій Забрьоха. 5. Книга українського письменника-гумориста Андрія Крижанівського «... з оркестром». 6. Пристрій для різання чого-небудь. 7. Батьків батько. 11. Алфавіт. 12. Український філософ. 15. Повість Миколи Гоголя. 17. Вашингтон, Грушевський. 18. Американський письменник. 19. Шерстяна тканина. 20. Врода. 22. Українська народна казка. 23. Газ. 26. Коли ллє великий дощ, то кажуть, що нібито з нього. 28. Нахил набік корабля. 29. «Ой кум ... куми залицявся». 30. Ліва або права частина тулуба. 31. «Місяць ... небі, зіроньки сяють» ... 32. «Ой казала мені мати ... й приказувала».

ПЕРЕЦЬ № 11 (1556)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження.

Здано до набору 16.12.2005.
Підписано до друку 23.12.2005.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 7930 прим.
Зам. 0110511.
Ціна договірна.

© «Перець» 2005 р.

Заснований у 1922 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефонами: 454-81-15, 454-81-38.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

Олексій КОХАН

КАРТИНИ З ЖИТТЯ ПЕРВІСНОЇ ЛЮДИНИ

—КАЖІТЬ, ЧОГО ВАМ ІЩЕ НАОБІЦЯТИ!!

5 ГРН. 7 ГРН. 9 ГРН

ШКОЛА МАЛОГО БІЗНЕСУ (МЕТОДИ ВИЖИВАННЯ)

ЛОКШИНА

ОБМІН ВАЛЮТ

—ГОТУЄМОСЯ ДО ВИБОРІВ. СТАРАЄМОСЯ, ЩОБ ЛОКШИНИ НА ВУХА ВИСТАЧИЛО ДЛЯ ВСІХ.

—ВИРІШИВ МАМОНТА ПРОДАТИ, БО ДОНЬКА ГОТУЄТЬСЯ ДО ВУЗУ ЕКЗАМЕНИ СКЛАДАТИ

—НАМ БИ ОТАКОГО УДАРНИКА У ДЖАЗ-БАНДУ!

—ІЩЕ ОДНОМУ ЖЕНИХУ ВІДМОВИЛИ...

—НІЧОГО, ЗАКІНЧИТЬСЯ КОЛИСЬ ВАШ МАТРІАРХАТ!

ЖЕК

—НЕ ПЛАТИТИМЕТЕ ЗА ГАРЯЧУ ВОДУ — ГЕЙЗЕР ЗАТКНЕМО!

O.Ro

4 820012 960675 11

ЛЮБІ ДРУЗІ!

ДЛЯ ТИХ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО, ЩО ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ. ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ. ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити наш журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам...

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!